

εὐχαριστεῖται ὁ Ἅγιος ἢ ἡ Ἁγία νὰ τοῦ βαροῦν τῆς καρπῆ-
ναις ὅταν γιορτάζουν; Νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἔχουσι τέτοιον
μουσικὸν αὐτοὶ οἱ κύριοι Ἅγιοι καὶ αἱ κυραὶ Ἅγιοι;

Τὸ πρᾶγμα εἶναι ὀχληρότατον. Ὑγια νεῦρα δὲν ἀντέχουν
εἰς τέτοιον τυμπάνισμα μονότονον, ὡς τὸ Κύριε Ἐλέησον ῥινο-
φώνου τινὸς ἐφημερίου. Τί ὑφίστανται ἄρα γε τὰ ἀσθενῆ
νεῦρα! Τί ὑφίστανται οἱ πάσχοντες, οἱ ἐπὶ κλίνης, οἱ νευ-
ρικοὶ! Τί ὑφίστανται οἱ ξένοι, οἱ ἀλλόθρησκοι, οἱ Τοῦρκοι!

Ἐνθυμούμεθα ἀναγινώσκοντες τὰ Ἀτακτα τοῦ μεγάλου
μας Κοραῆ, πόσον δριμύως κατέκρινε αὐτὴν τὴν βάρβαρον
κωδωνοκρουσίαν! Θὰ εὖρωμεν τὸ μέρος αὐτὸ καὶ θὰ τὸ δη-
μοσιεύσωμεν! Ὡς συνήθεια ἐπὶ τέλους, μπορεῖ νὰ κρούετε ὁ
κώδων ἐπὶ πέντε, ἐπὶ δέκα λεπτά, ὅταν ἀρχηται ἡ ἱερουργία·
ἀλλ' ἐπὶ ὥρας; ἐπὶ ἡμέρας;

Ὅριστε, προχθὲς ἐώρταξε ὁ ἅγιος Ἐλευθέριος! Ἀπὸ τῆς
μεσημβρίας μέχρι μεσονυκτίου ὄλαι αἱ Ἀθῆναι ἐπελάγιζον
εἰς ὀχληρὸν νταγκντούγκνητμα. Τί Ἐλευθερία εἶναι αὐτὴ, τί
Ἐλευθέριος εἶναι αὐτός!

Ἀπὸ τῆς 10ης π. μ. ἡ ἀντιπολίτευσις σύσσωμος συνε-
δρίαζε χθὲς ἐν τῇ Βουλῇ. Ἡ ἐπικρατεστέρα γνώμη ἐφαίνετο
κατὰ τῆς ἀποχωρήσεως. Ἐχει δὲ ἡ ἀντιπολίτευσις πολλὰς
ἐλπίδας ὅτι θὰ κατορθώσῃ καὶ οἰκονομίας πολλὰς νὰ ἐπι-
φέρῃ καὶ τὰ φορολογικὰ νομοσχέδια νὰ μετριάσῃ. Ἐπομένως
οὐδὲν πρόσκομμα θὰ ἐπιφέρῃ εἰς τὴν κανονικὴν πορείαν τῶν
ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς.

Μὴ δυναμένου νὰ συμμετέχῃ τῶν ἐν τῇ Βουλῇ συζητή-
σεων τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀντιπολίτευσως, ἀναπληροῦ αὐτὸν ὁ
δικαίως αὐτονομάσας ἑαυτὸν ὑπαρχηγὸν βουλευτῆς Εὐρυτα-
νίας κ. Ζηνόπουλος. Οὐδέποτε ἐξεδηλώσαμεν καὶ τὴν ἐλα-

χίστην ὑπὲρ αὐτοῦ συμπάθειαν· ἀλλ' οὐδέποτε κατεστήσα-
μεν τὴν συμπάθειαν ἢ τὴν ἀντιπάθειαν μέτρον τῶν κρίσεών
μας. Διὰ τοῦτο ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὁ κ. Ζηνό-
πουλος ἀναδεικνύεται ἀντάξιος τῶν πονηρῶν αὐτῶν ἡμερῶν
διὰ τὴν ἀντιπολίτευσιν, ὅτε ἐν ταῖς κρίσιμωτέραις τῶν μα-
χῶν τῆς λείπει ὁ ἀρχηγὸς ἀπουσιάζων. Ἐχει πρῶ-
τον οὐσιῶδες συστατικόν, ὅταν ὁμιλῇ, τὸν **θυμὸν**, ἀποτε-
λοῦντα τὰ ἐννέα δέκατα τῆς ῥωμαϊκῆς ῥητορικῆς. Ὡς πρὸς
τοῦτο δὲ πλησιάζει πολὺ μὲ τὸν ἀρχηγὸν τῆς συμπολιτεύ-
σεως. Διότι καὶ αὐτὸς *θυμῶν* ἐπιβάλλει ὅταν ὁμιλῇ. Μὴ
πρὸς βάρος τῶν συμπολιτευομένων φίλων μας, ἀλλ' ἀνευρί-
σκομεν πολλὰν συγγένειαν εἰς τὴν ῥητορικὴν τοῦ κ. Ζηνο-
πούλου καὶ τοῦ κ. Τρικούπη. Ἄλλως τε εἶναι συμπολίται·
ἔχουν εἰς τὸν λόγον τοῦ τὰ αὐτὰ ῥομελιώτικα νεῦρα. Μὲ
τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ ἓνας εἶνε ἐντονώτερος καὶ βαθυφωνώτε-
ρος τοῦ ἄλλου. Εἰς τὸν κ. Ζηνόπουλον λείπει ὀλίγη διαύγεια·
ἀλλ' ἐν τῇ ἀναγνώσει οἱ λόγοι τῶν δύο παρουσιάζουν πλεο-
νεκτῆματα καὶ μειονεκτῆματα τῆς αὐτῆς δι' ἀμφοτέρους
δυναμείως. Ἄν ἡ τοῦ Τρικούπη ἀγόρευσις εἶνε πυκνότερα, ἢ
τοῦ κ. Ζηνοπούλου εἶνε τεχνικώτερα. Ἄν ἐκεῖνος μειονεκτῇ
ἐνίοτε κατὰ τὴν ἐπανάληψιν τῆς φρασσεολογίας, δεληγιαννί-
ζων ὡς πρὸς τοῦτο, μειονεκτεῖ καὶ ὁ κ. Ζηνόπουλος κατὰ
τὴν μετὰ κόρου χρῆσιν ἐπιθέτων. Ἄν δὲ λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν,
ὅτι ὁ μὲν εἶνε ἀρχηγός, ὁ δὲ ἀπλοῦν μέλος, ἐπειτα τὴν μα-
κράν τοῦ ἐνὸς πείραν καὶ τὴν μόλις ἐπὶ δύο συνόδους πολι-
τευσιν τοῦ ἄλλου, συμπεραίνει ὅτι ὁ κ. Ζηνόπουλος ἀξιοπρε-
πέστατα ἀντιπροσωπεύει τὴν θέσιν τοῦ καὶ μετὰ τῆς δυνα-
τῆς δεξιότητος ἀντιπροσωπεύει καὶ τὸν ἀπόντα ἀρχηγόν του.

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἰδ. ἀριθ. 389)

Ἡ μοναχὴ ἀπήντησε διὰ νεύματός τινος τῆς κεφαλῆς.

— Δὲν δύναμαι ποτὲ νὰ ὑποφέρω τὸν περιορισμόν. Ἀγαπῶ
νὰ γνωρίζω κόσμον.

— Καλὰ κάμνετε, κυρία.

— Δὲν λέγω τοῦτο διὰ νὰ σᾶς λυπήσω, ἐπανέλαβεν ἡ
ξένη. Διότι τὰ ἰδιαίτερα τοῦ ἄλλου κανεὶς δὲν τὰ εἰξεύρει.
Δὲν ἀγαπῶ νὰ ἐπεμβαίνω εἰς τὰ ἀλλότρια. Ἐπειτα ποῦ εἰ-
ξεύρω ἐγὼ ἂν σεῖς δὲν εἶδετε πλείοτερον κόσμον ἐμοῦ καὶ
ἂν δὲν ὑπῆρξατε ἡμέραν τινὰ πολὺ εὐτυχῆς καὶ ἂν σήμερον
εἴσθε εὐχαριστημένη.

Ἡ μοναχὴ ἐμελίδισε βεβαιωμένως.

— Δὲν μὲ λυπεῖτε κυρία, εἶπε.

— Τότε θὰ σᾶς εἶπω εἰλικρινῶς, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἐδεχό-
μην νὰ γείνω μοναχὴ, εἶπεν ἡ Καικιλία. Μὲ τόσῃν καλλονῇ
καὶ νεότητι, ὡς τὴν ἰδικὴν σας, καὶ νὰ ὑπάγῃ νὰ ταφῇ τις!

νὰ γείνῃ ἀσκήτρια, ἐρημίτις, νυκτερίς, κουκουβάγια! Νὰ μὴ
βλέπῃ κόσμον, νὰ μὴ ἀκούῃ ζῶήν! Νὰ καταδικάσῃ αὐτὴ ἑ-
αυτὴν εἰς ἰσόδιον ἀγωνίαν, εἰς βραδὺ ψυχορράγημα, εἰς ὑστερι-
κὸν θάνατον; ὦ Θεέ μου! καὶ ποῖος ὁ λόγος; Σᾶς βεβαιῶ, καλ-
λίτερον νὰ ἔχῃ τις τὸν ἱκετον, καλλίτερον νὰ πάσχῃ ἐκ νευ-
ρικοῦ παροξυσμοῦ ἢ νὰ σβύνεται ἀνεπαισθητῶς μὲ τὴν φθίσιν!

Ἡ Ἀγάπη, οὐδεμίαν ἀλλοίωσιν ἐδειξεν ἐπὶ τοῦ προσώπου,
ἀκούουσα ταῦτα· ἔβλεπεν ἡμέρως τὴν ξένην, περιμένουσα νὰ
τελειώσῃ. Τότε δὲ τῇ εἶπε.

— Ταῦτα τὰ λέγετε διαβατικῶς, κυρία, ὡς φαίνεται, καὶ
σᾶς ζητῶ συγγνώμην.

— Τί θὰ εἶπῃ διαβατικῶς; ἠρώτησεν ἡ ξένη.

— Θὰ εἶπῃ ὅτι εἴσθε διαβάτις, καὶ δὲν ἔχετε καιρὸν νὰ
σκεφθῇτε τί λέγετε. Καθὼς ὁμολογήσατε πρὸ ὀλίγου, ὅτι ἀ-
γαπᾶτε τὰ ταξείδια. Τὰ λόγια σας λοιπὸν εἶναι λόγια τα-
ξειδιώτου, καὶ συγχωρήσατέ με.

Ἡ ξένη ἔδωκε τὰ χεῖλη.

— Ἐγὼ ὀφείλω νὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμην, εἶπεν.

— Εἴσθε συγχωρημένη, κυρία.

— Δὲν ἤλθον βεβαίως ὡς πειρασμός εἰς τὸ κελλίον σας,
κυρία· βεβαιωθῆτε ὅτι σᾶς σέβομαι πλείοτερον παντὸς ἄλλου
ἐν τῷ κόσμῳ.

— Εὐχαριστῶ.

— Ἐχω ὅμως ἐσχηματισμένην γνώμην περὶ παντὸς ὅ, τι
λέγω, καὶ δὲν ὁμιλῶ ὡς διαβάτις.

ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗΣ

ΤΩΝ ΠΛΕΙΣΤΩΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΩΝ

(Ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου ἐνὸς παραμαγείρου)

Εἰς τὰς ὀκτὼ τὸ πρωὶ ὁ μάγειρός μου μὲ διέταξε καὶ ἔρριξα εἰς τὸ καζάνι ὀλίγαις ὀκάδες βόϊδι πολὺ ἡλικιωμένο διὰ νὰ βράσῃ. Τὴν ἄλλη μέρα εἰς τὰς ἑνδεκά τὸ βόϊδι εἶχε βράσει καὶ ἐγὼ κατὰ διαταγὴν τοῦ ἀρχιμαγείρου τὸ κατέβασα ἀπὸ τὴν φωτιά· αἰφνης:

— Μία βιδελάκι! . . . ἀκούω ἔξω κάποιαν φωνή· ἐγὼ ἔμεινα ἀκίνητος μὴ ἡξεύροντας σχεδὸν τί νὰ κάνω.

— "Ε! βρὲ ἀδελφεὶ δὲν δίδεις βιδελάκι; μοῦ λέγει ὁ ἀρχιμάγειρος σχεδὸν θυμωμένος.

— Δὲν ἔχει, τοῦ λέω ἐγὼ μὲ ἀπορίαν.

— Κουτεντέ, μοῦ λέγει ἐκεῖνος, γιατί βράζει ἀπὸ χθές, κόψε ἀπὸ αὐτὸ ἓνα κομμάτι καὶ θός το ἔξω γιὰ βιδελάκι, καὶ μοῦ ἔδειξε τὸν παπποῦ τοῦ βιδέλου! . . .

Μίαν ἄλλην πάλιν ἡμέραν ἀγόρασα ὁ ἴδιος ἓνα καλὸ κομμάτι κρέας ἀπὸ κριάρι, τὸ ὁποῖον ἔβαλα καὶ ἐψήθη εἰς τὴν κατσαρόλα· τότε ἡθέλησα νὰ τὸ τραβήξω ἀπὸ τὴν φωτιά, μὰ ὁ ἀρχιμάγειρος— ἄφησέ το μοῦ λέει νὰ ψηθῇ καλὰ, καὶ νὰ ξεροκαῇ ὀλίγο· Ἐγὼ ἔκαμα ὅ,τι μοῦ εἶπε.

— Μία ἀρνάκι τῆς σούβλας, ἔφαγαν ἀκούω πάλι. Τὴν φορὰ αὕτῃ ἐκατάλαβα καὶ ἔβαλα χερικὸ εἰς τὸ κριάρι ὅμως ἡ κατσαρόλα, ἀντὶ τῆς σούβλας, μὲ ἔκαμε νὰ τὸ παραιτήσω.

— Τί περιμένεις; μοῦ λέγει ὁ ἀρχιμάγειρος.

— Τὴν σούβλα, ἀπεκρίθηκα.

— Νά, βρὲ παιδί μου, αὐτὰ ἐδῶ τὰ καψίματα τοῦ κριαριοῦ εἶναι ἡ σούβλα! . . .

Τὴν ἄλλη μέρα εἶχα πάει γιὰ δουλειὰ ἔξω, καὶ ἐγύρισα

κατὰ τὸ μεσημέρι· ἓνα καζάνι μὲ μία σάλτσα ἔτσι σκοῦρα ἔβραζε κοντὰ στῆς ἄλλες κατσαρόλες.

— Μία μακαρόνια, σάλτσα ψητοῦ, οὐ, οὐ, ἀκούω, καὶ τρέχω εἰς τὰ μακαρόνια τὰ ὁποῖα ζεστὰ ζεστὰ ἐκένωσα εἰς τὸ πιάτο, μὰ ἐκοντοστάθηκα καὶ πάλι μὴ βλέποντας οὔτε ψητὸ οὔτε τὴν σάλτσα του.

— Πάρε βρὲ παιδί μου ἀπὸ αὐτὸ τὸ καζάνι μιά κουταλιά καὶ περὶχυσε τὰ μακαρόνια, αὐτὸ εἶναι σάλτσα ψητοῦ.

Ἀργότερα ἐμάνθανα ὅτι ἡ σάλτσα ἐκεῖνη ἦτο καμωμένη ἀπὸ καραμέλαις καμέναις!!

Τὴν τετάρτη ἡμέρα κατὰ τὸ μεσημέρι μ' ἔβαλε ὁ ἀρχιμάγειρος καὶ ἐκτυποῦσα κάμποσα αὐγά· σὲ λίγο ἀνακάτωσα καὶ δύο τρία λεμόνια.

— "Ενα φρικασέ ε ε ε . . . μοῦ φωνάζουν ἀπ' ἔξω, καὶ ἐγὼ πάλι δὲν τὸ κουνῶ γνωρίζοντας ὅτι τέτοιο φαγητὸ δὲν εἶχαμε στὴν ἡμερησία διάταξιν.

— Μὰ πῶς; ἀκόμα δὲν ἔμαθες, μοῦ ξαναλέει ὁ μάγειρός μου, κόψε λίγο βραστὸ, βάλε μιά, δύο κουταλιὰς ἀπ' αὐτὸ τὸ αὐγολέμονο καὶ ἔκαμες τὸ φρικασέ!

Τὴν πέμπτη ἡμέρα χωρὶς κάμμία ἀναβολὴ ἀνοιξα κ' ἐγὼ ξενοδοχεῖο μὲ τὴν ἴδια μαγειρικὴ καὶ μὲ τὴν ἴδια ταρίφα.

Κὺρ Μανώλης.

ΑΝΘΥΛΛΙΑ

Ὁ πνευματώδης φαίνεται μωρὸς ὅταν δὲν ὁμιλῇ, ἀλλ' ὁ μωρὸς δὲν φαίνεται πνευματώδης ὅταν ὁμιλῇ.

Ἡ γυνὴ τοῦ μεγαλοφυοῦς ἀνδρὸς πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν καρδίαν μεγαλοφυῇ.

— Λοιπὸν ἐφαρμόζετε γενικὰς παρατηρήσεις ἐπ' ἐμοῦ;

— "Ισως.

Ἡ μοναχὴ ἐκίνησε τοὺς ὤμους.

— Θέλετε νὰ εἴπητε, ἐπέφερεν ἡ ξένη, ὅτι δὲν εἴσθε σεῖς ἐκεῖνη, ἐφ' ἧς δύναιμι νὰ τὰς ἐφαρμόσω.

— Εἰξεύρω κ' ἐγώ;

— Βλέπω ὅτι ἀπεπλανήθημεν, κυρία. Δὲν εἶχον, πιστεύσατέ με, σκοπὸν οὔτε νὰ σᾶς προσβάλω, οὔτε νὰ ἐπέμβω εἰς τὰ ἰδιαιτέρὰ σας.

— Σᾶς πιστεύω, κυρία.

— Λοιπὸν συγχωρήσατέ με.

— Τίποτε, κυρία.

Ἡ ξένη ἡγέρθη. Ἦλθε μέχρι τῆς θύρας τοῦ κελλίου καὶ ἐστάθη ἐπὶ στιγμὰς τινας θεωροῦσα τὴν ἀγρίαν ἐκείνην τοποθεσίαν, τὴν περιβαλλομένην πανταχόθεν ὑπὸ φαράγγων, δρυμῶν καὶ ἀπορρώγων βράχων, καὶ τελευτῶσαν εἰς τὸ αἰωνίως κυανοῦν καὶ ἀπειροντοῦ πελάγους. Πέραν δὲ καὶ εἰς βάθος ἀμέτρου ἀποστάσεως ἐφαίνοντο νησοὶ τινες νεφελοειδεῖς καὶ ἀτμιζόμεναι εἰς τὸ βλέμμα, καὶ τέλος τὰ ὑψιτενῆ ὄρη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἀπέφραττον τὴν περαιτέρω θέαν.

Ὁ δὲ σύζυγος τῆς Καικιλίας μὴ εἰξεύρων τί νὰ κάμῃ τὴν ἡκολούθει διὰ τοῦ βλέμματος, μὴ ἑννοῶν τί ἔπραττεν ἡ γυνὴ αὐτοῦ.

— Τί κάμνεις; δὲν θὰ πηγαίνωμεν, Καικιλία; τῇ εἶπε·

θὰ νυκτώσωμεν ἐδῶ, καὶ ποῦ νὰ εὑρεθῇ μέρος διὰ νὰ καταλύσωμεν;

— Ἡσύχασε, δὲν εἶναι δουλειὰ σου· ἀπήντησεν ἡ Καικιλία χωρὶς νὰ στραφῇ πρὸς αὐτόν.

Ἄν ᾗδῃ ἡ μοναχὴ ἐπεθύμει ν' ἀποδώσῃ τὰ ἴσα, ἡδύνατο ἀναμφιβόλως νὰ εἴπῃ πρὸς τὴν ξένην— "Α, αὐτὸ λοιπὸν εἶναι ὁ ἔγγαμος βίος;!

Ἀλλὰ φεῦ! δὲν ἐπεθύμει νὰ ἐκδικηθῇ· οὐδὲ διανοήθη μάλιστα τοῦτο.

Μετὰ τινας ἔτι στιγμὰς ἡ Καικιλία ἐπανῆλθε καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ σκαμνίου τῆς.

— Μένετε ἐδῶ, κυρία, τῇ εἶπεν ἡ Ἀγάπη, ἂν δὲν ἔχετε μέρος νὰ ὑπάγετε. Ἀπὸ τὸ μοναστήριον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, τὸ ὁποῖον βλέπετε ἐκεῖ κάτω, εἰμποροῦν οἱ πατέρες νὰ μᾶς στείλουν σκεπάσματα.

— "Ω, δὲν εἶν' ἀνάγκη, κυρία, ἡμεῖς ἔχομεν τὴν ἀποσκευὴν μας. Σᾶς ἔχω εἰπεῖ ὅτι οἱ ἡμίονοι μᾶς περιμένουν ἐκεῖ παρακάτω.

— Ὅπως ἐπιθυμεῖτε.

— Εἶναι φόβος ἐδῶ, νὰ κοιμηθῇ τις εἰς τὸ ὑπαιθρον;

— Διατὶ εἰς τὸ ὑπαιθρον, κυρία; δύνασθε νὰ κοιμηθῇτε ἐντὸς τούτου τοῦ κελλίου. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ὑπαιθρον δὲν εἶναι ἄλλος φόβος, ἐκτὸς ὅτι θὰ κρυώσητε.

— "Α! ἐλησμονήσα, εἶπεν εἰρωνικῶς ἡ ξένη· Ἐδῶ εἶναι ἡ

Δύο θελκτικὰ ὄντα εἰς τὰ ὁποῖα τὸ πᾶν ἐπιτρέπεται :
ὡραία γυνή καὶ πνευματώδης ἄνθρωπος.

Ἀποκαλύφθητι τὴν κεφαλὴν πρὸ τοῦ ὄχληροῦ, καὶ τὴν
ψυχὴν πρὸ τοῦ δυστυχοῦς.

Ἐρως μὲ μόνον ἔρωτα δὲν εἶναι πλέον ἔρως.

Ἄχ! πόσα καλὰ θὰ ἐγίνοντο, ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ λογικὴ
νὰ δικαιολογῇ τὰ ἐναντία.

Ἀνθρώποι τινες δίδουν τὴν ἀγάπην των ὡς ἐλεημοσύνην
μὲ πεντάρα ἐδῶ, μὲ πεντάρα ἐκεῖ. Αὐτοὶ εἶναι οἱ πτωχοὶ
τῇ καρδίᾳ.

ὦ! διατί νὰ ὑπάρχουν τόσοι ὀλίγοι καλοὶ ἄνθρωποι ; —
Διότι εἶναι τόσοι εὐκόλῳ νὰ ᾔναι τις κακὸς καὶ τίμιος.

Ἄν ὁ νέος Ἕλλην ᾔτο ἀρχαῖος, ὦ! πόσον νεώτερος θὰ
ᾔτο σήμερον! Ἄλλ' εἶναι δυστυχῶς γέρον, καὶ δὲν εἶναι
ἀρχαῖος.

Τὸ παιδίον ἐκτείνει τὴν χεῖρα πρὸς πᾶν ὅ,τι λάμπει, εἴτε
χαλκόν, εἴτε χρυσόν. Νὰ τὸ λάβῃ, ἴδου ἡ πρώτη του ὁρμή.
Ἀνδρῶνται ἔπειτ' ; Μὴ νομίσῃτε ὅτι ἀλλάσσει. Ἡ αὐτὴ ὁρ-
μὴ πάλιν. Γονυπετεῖ ἐνώπιον παντός ὅ,τι θαμβώνει τὸν ὀ-
φθαλμόν, εἴτε κιβδηλὸν εἴτε ἀληθινόν. Ζητεῖ νὰ λάβῃ πάλιν,
ἀδιάφορον πῶς. Ὅλα τὰ μέσα εἶναι καλὰ.

Ἄλλ' ὑπάρχει μία διαφορὰ, θὰ εἴπητε ;

Ναί, ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως, τὸ παιδίον κλαίει, ὁ ἀνὴρ
μισεῖ.

ἀγία δημοκρατία τῶν καλογήρων. Δὲν ὑπάρχουσιν ἐδῶ κλέ-
πται ἄρ' γε ;

— Δὲν πιστεύω.

— Καὶ πῶς διοικεῖται, παρακαλῶ, ἡ νῆτος αὐτῇ ; Αὐτὸ
εἶναι ἀληθῶς περιεργείας ἄξιον.

— Δὲν εἶμαι ἀρκετὰ ἐνήμερος εἰς τοῦτο. Δὲν εἰζεύρω ἂν
εἶναι ἐδῶ ὁ ἀδελφὸς Νεεμίας, διὰ νὰ σᾶς πληροφορήσῃ.

— ὦ, δὲν δύναμαι νὰ ὁμιλήσω μὲ καλογήρους ! εἶπεν ἡ
ξένη μετ' ἐπιτετῆδευμένης ἀποστροφῆς.

— Λυπηρόν. Ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω ἐγὼ νὰ σᾶς δώσω πλη-
ροφορίας.

— Λοιπὸν οἱ καλόγηροι εἶναι ἐδῶ αὐτόνομοι ;

— Ναί.

— Καὶ ἄρχουσιν οἱ ἴδιοι πολιτικῶς τῆς νήσου.

— Φαίνεται.

— Οἱ καλόγηροι ἄρα ἐξασκοῦσιν ἐνταῦθα πάσας τὰς πο-
λιτικὰς λειτουργίας ; τοῦτέστιν εἶναι αὐθένται, δοῦκες, ἄρμο-
σταί, σύμβουλοι, στρατηγοί, δημογέροντες καὶ δήμιοι ἀκόμη ;

— Εἰς τὴν Δύσιν, κυρία, εἶπε πικραθεῖσα ἡ Ἀγάπη, δυ-
νατὸν νὰ ὑπάρχωσι καλόγηροι δήμιοι. Ἐδῶ ποτὲ δὲν ἤκουσθη
τοιούτων τι.

— Μὴ θυμόνετε. Δὲν θέλω νὰ εἴπω, κατὰ γράμμα ὅτι
ἐκτελοῦσιν ἔργα δημίου.

— Τί θέλετε λοιπὸν νὰ εἴπητε ;

Ἡ ὀδύνη ἡ κραυγάζουσα συγκινεῖ ὀλίγον. Κραυγάζει καὶ
ὁ κύων ἐὰν πατήσῃ τὸν πόδα του. Ἄλλ' εἶναι φρικτὴ ἡ
σιωπῶσα ὀδύνη. Καταπλήττει, ἐκμηδενίζει ὅλον τὸν ἄνθρω-
πον, εἶναι μυριάκις φρικτωτέρα καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου. Εἶναι
ἡ ζωὴ ἐν καταστάσει πτώματος ἐντὸς σώματος κινουμένου.

Ὅλα τὰ ἀναιδῆ φαινόμενα πρέπει νὰ καλύπτονται εἰς τὸ
δημόσιον. Ἐγὼ τὸν ἐγωϊσμόν ἐν ἑαυτῷ, ἂν θέλῃς, ἀλλ' ἐνώ-
πιον τοῦ κόσμου, κάλυψέ τον μὲ τὰ ἀπαραίτητα φύλλα τῆς
σукκῆς.

Ὅσον περισσότερον ἀναπτυχθῇ ἡ διάνοια καὶ τὸ λογικὸν
τῆς γυναικὸς, τόσον περισσότερον εὐτυχὴς θὰ λογισθῇ ἐκείνη
ἀνευρίσκουσα ἐν τῷ συντρόφῳ τοῦ βίου της μίαν τινὰ ὑπερο-
χὴν. Οὐδεὶς κάλλιον αὐτῆς θὰ δυνηθῇ νὰ τὸν ἐννοήσῃ καὶ νὰ
τὸν θαυμάσῃ, ἂν ᾔναι ἄξιος αὐτῆς.

Κοινῶς χαρακτηρίζουσι τὸν γενναῖον ἄνθρωπον λέγοντες :
« Δὲν φοβεῖται τίποτε »· δὲν γνωρίζω ἂν ἀπατώμην, ἀλλὰ νο-
μίζω ὅτι ἡ ἀληθὴς γενναϊότης συνίσταται εἰς τὸ νὰ κάμῃ τις
« κατὰ τι εἰς τὸ ὅποιον οἱ ἄλλοι νὰ φοβούνται ».

Ὁ τὰ πάντα ἀγαπῶν οὐδὲν ἀγαπᾷ.

Ἀρμενγκῶ.

ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν μὲ τινὰ σημεῖα μεγαλειτέρας ἀ-
πελπισίας. Τὸ κτύπημα ἐδόθη εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ πολypo-
δος αὐτοῦ τέρατος, καὶ οἱ πόδες μόνον σπασμοδικῶς ἐνίοτε
κινοῦνται. — Ἐν τούτοις οἱ κυβευταὶ δὲν θὰ ἐκμυζήσωσι

— Εἰξεύρετε ὅτι, ἂν ὁ δῆμιος εἶναι ἄξιος περιφρονήσεως,
ὁ δικαστὴς ὅστις κρύπτεται ὀπισθεν αὐτοῦ, εἶναι συνενοχὸς
του, αἵτιος τῆς ἐνοχῆς τοῦ δημίου μάλιστα, καὶ εἶναι ἄξιος
πολλαπλασίας περιφρονήσεως.

— Λοιπὸν ;

— Λοιπὸν δὲν ὑπάρχουσιν ἐνταῦθα καλόγηροι δικασταί ;

— Ὑπάρχουσι.

— Δὲν ἐκδίδουσι θανατικὰς ἀποφάσεις ;

Ἡ Ἀγάπη ἔκαμε νεῦμα ἀμφίβολον.

— Οἱ καλόγηροι ἄρα εἶναι δήμιοι, εἶπεν ἡ Καικιλία ἐρμη-
νεύουσα ὡς κατάφασιν τὸ νεῦμα τοῦτο.

— Ἀλλὰ δὲν εἰξεύρω μὲ βεβαιότητα ὅτι ἐκδίδουσι θα-
νατικὰς ἀποφάσεις· ἀντεῖπεν ἡ Ἀγάπη.

— Τότε λοιπὸν τί κάμνουν ; εἰς τί χρησιμεύουν οἱ δικασταί ;

— Οἱ δικασταὶ λοιπὸν χρησιμεύουν παντοῦ εἰς τὸ νὰ κα-
ταδικάζουν τοὺς ἀνθρώπους εἰς θάνατον ;

— Βεβαίως.

— Ἐγὼ ἐνόμιζον ὅτι ἔργον τῶν δικαστῶν εἶναι ἡ ἀπονο-
μὴ τῆς δικαιοσύνης.

— Καὶ δύναται νὰ ὑπάρξῃ δικαιοσύνη ἀνευ τῆς ἐσχάτης
ποινῆς ;

— Οὕτω φρονεῖτε ;

— Ναί.

— Διατί ;

καὶ τὴν τελευταίαν ἱμάδα τῆς ἀγορᾶς, τὴν ἀπολαμβάνουσι σιγὰ σιγὰ καθὼς ἡ ἀράχνη τὴν ἐμπίπτουσαν εἰς τοὺς ἰστούς τῆς μυῖαν.

Πρόκεινται ἀκόμη τὰ μεγάλα ἔργα, οἱ σιδηρόδρομοι κλπ. Πρέπει νὰ γίνωσιν ἐγγραφαί, ἀλλ' ἂν ἐκλείψῃ ὅλον τὸ χρῆμα ἀπὸ τὴν ἀγοράν, δὲν θὰ γίνῃ καμμία. Θὰ ἀναλάβῃ λοιπὸν ἡ ἀγορά, θὰ ἐκδοθῶσι τότε αἱ μετοχαὶ τῶν νέων ἔργων καὶ οἱ χρηματισταὶ θὰ κατενέγκωσιν ἐπὶ τῶν ἀδόλων καὶ ἀπονηρεύτων πολιτῶν τὸ τελευταῖον κτύπημα· θὰ σᾶς ἀναγγείλωμεν τὰ θύματα.

Προσόντα ὅπως γίνῃ τις μεσίτης.

α) Εἰσέρχεται ὡς ὑπηρέτης εἰς τὸ καφφενεῖον τοῦ χρηματιστηρίου.

β) Προάγεται εἰς ὑπάλληλον μεσίτου, εἰς τὸν ὁποῖον ψήνει καὶ καφφέν.

γ) Προάγεται εἰς βοηθὸν μεσίτου καὶ ἂν ἔχῃ καλὴν φωνήν, εἰς κηρυκομεσίτην καὶ

δ) Διορίζεται μεσίτης προσάγων τὰ διαπιστευτήριά του εἰς τὸν ἐπόπτην τοῦ χρηματιστηρίου.

Τώρα ἂν εὐδοκίμησῃ εἰς τὸ ἀνώτατον αὐτὸ ἀξίωμα κηρύσσεται ἥρως· ἂν τοῦναντίον ἀποτύχῃ, ἀναγορεύεται θῦμα.

Καὶ ἐν νόστιμον.

Ὁ μεσίτης Π. θέτει ἓνα μολύβι ὀρθὸν εἰς τὴν καθίκαν ὅπου θὰ καθήσῃ ὁ συνάδελφος αὐτοῦ Κ.

— Τί κάνεις αὐτοῦ, τὸν ἐρωτᾷ ὁ τελευταῖος, ἀστειεύεται;

— Ὅχι, ἀδελφε, νὰ καθήσῃς ἂν θέλῃς.

— Αὐτὰ ἐμέ δὲν μὲ ξυπάζουν, εἶμαι συνειθισμένος σὲ τέτοια, καὶ τοῦ προτείνει ὀλκκληρον τὸν βραχίονά του.

— Διότι ὅταν τὰ ἐλάχιστα πταίσματα τιμωρῶνται μὲ τὴν ἀνάλογον ποινὴν, ἀνάγκη καὶ τὰ μέγιστα ἐγκλήματα νὰ τιμωρῶνται μὲ τὴν μεγίστην.

— Δὲν εἰξεύρω, κυρία, εἶπεν ἡ Ἀγάπη· δὲν εἶμαι τόσο σοφὴ, ὥστε νὰ λύσω τοιαῦτα ζητήματα. Μοὶ φαίνεται ὅτι φλυαροῦμεν ἀμφότεραι καὶ δὲν εἰξεύρομεν τί συζητοῦμεν.

— Δὲν ἀνεγνώσατε ποτὲ τὰς Νεαράς τῶν βασιλέων σας; εἶπεν ἡ Βενετὴ μετ' ἐλαφροῦς εἰρωνείας.

— Δὲν τὰς ἀνέγνωσα, ἀπήντησεν ἡ Ἀγάπη.

— Τότε ἐννοῶ διατὶ ἐγείνατε μοναχὴν. Ἐγεννήθητε ἐκ κοιλίας μητρός σας προωρισμένη δι' αὐτὸν τὸν βίον.

Ἡ Ἀγάπη ἐσιώπησε καὶ ἤρχισε νὰ δυσχεραστῇται σπουδαίως. Δὲν ἠδύνατο νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ξένην εἰς τὰς ἀσκότους ταύτας, κατὰ τὸ φαινόμενον, στροφάς, καὶ ἐμάντευεν ἀορίστως ὅτι εἰζήτει τι αὕτη. Ἀλλὰ ποῦ ἐσκόπει νὰ καταλήξῃ; Ἡ δύστηνος μοναχὴ συνέλαβεν αὐτὴς ἀμαρτωλὰς ἐλπίδας καὶ ἐβυθίσθη εἰς τὴν συνήθη ὀνειροπόλησιν, εἰς ἣν καθ' ἐκάστην πεισμόνως, καὶ οὕτως εἶπεν, κατὰ κεφαλῆς ἐνέπιπτε. Ἦτο δὲ αὕτη ἡ μόνη αὐτῆς τρυφὴ καὶ τὸ μέγιστον συνάμα βασανιστήριον τῆς ψυχῆς τῆς. Ἦτο ὡς σταθμός τις εἰς τὰ πρόθυρα τῆς Κολάσεως, ἐφ' οὗ ἵστατο στιγμιαίως ἵνα ἀναπολήσῃ διὰ τελευταίαν φράσιν τὸν ἡθονικὸν ἐκείνον καρπὸν τῆς γνώσεως, οὗ ὁ χυμὸς εἶχε μείνει εἰς τὸν φάρυγγα αὐτῆς. — ὅσας μαγευτικὰ ἐν μέσῳ τῆς ἀπείρου καὶ πνιγνῆς ἐρήμου τῆς αἰωνιότητος.

Συνδιαλέξεις μεσιτῶν.

— Πόσα φαλιμέντα ἔκαμες;

— Δύω....

— Ἐγὼ τρία!...

Καὶ ἐνῷ αἱ πράξεις τοῦ Χρηματιστηρίου περιστρέφονται εἰς τοιαύτας συνδιαλέξεις, ἄνθρωπος ὑψηλὸς μᾶλλον, μὲ μακρὰν γενειάδα, μὲ μειδιάμα εἰρωνικὸν εἰς τὰ χεῖλη, μὲ βλοσυρότητα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ μὲ πολλὴν γλυκύτητα διακεχυμένην εἰς τὸ πρόσωπόν του διαφαίνεται μακρόθεν ἐρχόμενος καὶ μετ' ὀλίγον ἀναμειγνύεται εἰς τὴν πανηγυρικὴν ἐκείνην ὁμήγυριν, καθὼς ὁ Μεφιστοφελῆς ἐν μέσῳ τῶν χωρικῶν τοῦ Φάουστ!

— Εἶναι αὐτὸς, ἠκολούθησαν πολλοὶ ὁμοῦ φωναί.

— Ναὶ αὐτὸς εἶναι, διέκοψαν ἄλλαι, ἐτοιμασθῆτε νὰ τὸν σφυρίζωμεν!!

Καὶ ἐνῷ πάντες ἐτοιμάσθησαν διὰ τὴν διαδήλωσιν, αἰφνιδίως ἐσταμάτησαν ἀναυδοί, καὶ ἀφῆκαν νὰ διέλθῃ ἐμπροσθέν των φιλήσυχος διαβάτης, τὸν ὁποῖον εἶχον ἐκλάβει ὡς τὸν Διευθυντὴν περιτετμημένης τιμῆς Τραπεζῆς.

Ἡ ἀγορὰ ἐντοσούτῳ φαίνεται ὅτι παρήλθε τὴν κρίσιν, καὶ εὐρίσκεται μάλιστα εἰς ἀνάρρωσιν τῇ γενναίᾳ συνδρομῇ τοῦ κ. Βούρου. ὅστις εἰς τὴν στιγμὴν τοῦ κινδύνου τῇ ἐδῶκε τονωτικὰς τινὰς... μυριάδας δραχμῶν.

Μάγκας.

Ἐν τούτοις ἡ Καικιλία, συλλαβοῦσα τέλος αὐτὴν ἐν τῷ βεμβασμοῦ τῆς, ὡς πρὸ πολλοῦ ἐπεθύμει, ἐπετέθη ῥαγδαίως κατ' αὐτῆς.

— Θὰ ἐγνωρίσετε βεβαίως, κυρία, πολλὰς συναδέλφους εἰς τὸν καιρὸν σας, ἐξηκολούθησε νὰ λέγῃ. Διότι εἰς τὸ στάδιον τὸ ὁποῖον ἐξελέξατε, δὲν εἴχετε ἄλλας γνωριμίας εἰμὴ μοναχοῦς καὶ μοναχάς.

— Ὅχι τόσο πολλὰς, ἐφέλλισεν ἡ Ἀγάπη.

— Καὶ καθεμία ἐξ αὐτῶν θὰ εἶχε βεβαίως τοὺς καῦμούς τῆς, τοὺς πόνους τῆς, δὲν ἔχει οὕτω; Καθὼς ἔχετε καὶ σεῖς τοὺς ἰδικούς σας.

— Δὲν εἰξεύρω, κυρία, τί θέλεις νὰ εἶπῃς.

— Ἐγνωρίσατε νέας καλογραίας, καθὼς σεῖς;

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι.

— Καὶ ποῖος εἰξεύρει; νέας καὶ ὡραίας ἴσως. Φαντασθῆτε νεαράν τινα κόρην ἢ γυναῖκα μελαγχροινὴν ἢ ξανθὴν, φιλόκοσμον, φιλόδοξον, ἐρωτομανῆ... ἥτις ἀναγκάζεται, κατὰ παραχώρησιν Θεοῦ, νὰ φορέσῃ τὸ μοναχικὸν σχῆμα. Αἶ, κυρία;

Ἡ Ἀγάπη ἐσιώπα.

(ἀκολουθεῖ)

Μποέμ.